

MĂRTURIA UNUI MARTOR ADEVĂRAT

Îți mulțumesc, frate Neville. Domnul să te binecuvânteze.

Bună dimineața, prieteni. Este un mare privilegiu să fiu iarăși în casa Domnului, în dimineața aceasta, ca să vă spun vechea Poveste pe care am spus-o atâtor oameni despre harul lui Dumnezeu care ni s-a arătat în Hristos Isus. Sunt atât de bucuros să știu că astăzi împărtășim acest har cu oamenii de pretutindeni, pentru că Dumnezeu are peste tot copii ai Săi.

Poate uneori nu vedem aceasta cum ar trebui, dar când vin necazurile se vede adevărata „culoare” a fiecăruia.

Și pentru că am adus vorba de aceasta, vreau să le mulțumesc celor care ne-au ajutat, asemenea unei familii, în perioada de necaz și strâmtorare prin care am trecut. Numai veșnicia va putea arăta cât de mult a însemnat prietenia voastră devotată când a plecat mama.

Nu am realizat niciodată ce mult înseamnă să fii căutat atunci când ești în necaz sau bolnav. De multe ori, eu nu am putut onora toate invitațiile și i-am refuzat pe mulți în favoarea altor predicatori, deoarece nu pot să le fac pe toate; dar știu ce mult înseamnă pentru mine când trimit după cineva și-l văd că vine.

Vreau să vă mulțumesc celor care v-ați oferit serviciile ca să stați lângă mama: sora Willson, sora și fratele Sothmann și mulți alții. Toți ați fost foarte drăguți. Oh, și când ați venit s-o vedeți, când se afla în casa funerară: cum ne-ați îmbrățișat și ne-ați îmbrăbătat! Niciodată nu mi-am dat seama cât de mult contează aceasta! Ați trimis atât de multe flori încât la un moment dat nu au avut unde să le mai

pună, așa că le-am dus într-o cameră din spate. Până atunci nu am știut niciodată că trimiterea unui buchet de flori poate însemna așa de mult.

Mulți ne-ați trimis cărți poștale, unele conținând chiar și bani ca să ne ajutați cu cheltuielile pe care le-am avut. Prieteni, niciodată nu am realizat cât de mult valorează un dar, chiar și neînsemnat, până nu mi s-a întâmplat mie. Dumnezeu să vă binecuvânteze din belșug. Mă bucur să știu că fac parte dintr-un popor atât de simțitor și nădăjduiesc că nu va trebui să mă revanșez în felul acesta, ci într-o altă manieră.

Când stăteam în casa funerară, lângă mama, au venit o mulțime de oameni care doreau să mă mângâie. Unii care erau de vârsta mea, mi-au luat mâna și mi-au zis:

„Ce mult a trecut de când nu te-am mai văzut, Billy!”

Când auzeam cuvintele lor îi priveam cu atenție pentru că nu știam cine sunt, iar unii dintre ei ziceau: „Ai predicat la funeraliile fiului meu!” sau: „Ai predicat la funeraliile mamei mele!” sau: „Într-o seară rece ai fost la mine!” și multe altele.

Vă spun sincer că nu am cuvinte să exprim ceea ce simt, de aceea vă spun simplu: Vă mulțumesc din toată inima tuturor! Prin ceea ce ați făcut, ați împlinit Scriptura care spune: *„Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos.”* (Galateni 6.2).

Plecarea ei a fost oarecum neașteptată pentru mine și nici acum nu înțeleg pe deplin de ce mi-a ascuns Duhul Sfânt lucrul acesta. Când m-au anunțat de la spital că mama este pe moarte, nu am putut să accept acel lucru pentru că El nu-mi spusese nimic. Eu știu că sunt o mulțime de lucruri pe care El le poate face, și chiar le face, fără să fie dator să ne spună ceva despre ele. Un lucru însă este sigur: *„Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu.”* (Romani 8.26b).

În dimineața aceasta, în timp ce stăteam încă în pat m-am gândit la toți cei dragi care au plecat deja la Domnul. Primul care a plecat din familia mea a fost fratele meu Edward. Când s-a întâmplat aceasta, eu lucram în vest. El era un păcătos, iar eu l-am văzut într-o vedenie chiar înainte de a muri.

Următorul a fost Charles, care s-a dus dintr-o dată și repede. În seara când a fost omorât pe autostradă, eu predicam în micuța biserică pentecostală. A urmat tata, care a făcut infarct și a murit în brațele mele. S-a dus repede și deodată, iar eu i-am încredințat sufletul lui Dumnezeu.

După el s-a dus Howard. Când s-a întâmplat aceasta eram plecat în vest. Eram în concediu și mă aflam pe Râul fără întoarcere. Noi am știut că se va duce pentru că Domnul îmi arătase aceasta cu doi sau trei ani în urmă.

Mama a fost singura care a mai zăbovit și mă gândesc că acesta este motivul pentru care El nu mi-a spus nimic. Toți ceilalți au plecat dintr-o dată, dar ea a zăbovit șase săptămâni.

Doream să fiu lângă ea când va pleca, să-i încredințez sufletul lui Dumnezeu. Oh, și ceva ciudat m-a trimis chiar în dimineața aceea la spital! M-am dus împreună cu soția mea, iar când am ajuns la ea am văzut că era foarte slăbită. Îmi amintesc că am vorbit cu ea, dar pentru că nu-mi putea răspunde i-am zis:

„Mamă, te rog să dai din cap dacă Îl mai iubești pe Hristos și dacă El înseamnă totul pentru tine. Și ea a dat din cap, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. El însemna încă totul pentru ea, chiar și la capătul drumului. Am mângâiat-o pe obraz, apoi i-am cuprins fața cu mâinile și i-am zis: „Mamă, sunt mândru de tine pentru că ești salvată cu adevărat.”

Privind-o, m-am gândit cum ar fi putut să-i vorbească Satana lui Dumnezeu, ca în zilele lui Iov. Voi știți că Dumnezeu nu ia viața nimănui, ci Satan este cel ce face

aceasta. Știind că i-a venit timpul, poate Satana i-a zis lui Dumnezeu: „Știi ceva? Ea are un băiat predicator, iar ceilalți copii ai ei sunt tot creștini. Lasă-mă să o chinuiesc puțin și vei vedea că am s-o fac să Te nege!” Dar ultimul lucru pe care l-a făcut mama înainte de a pleca, a fost să dea din cap în semn că Hristos era totul pentru ea.

După aceea am luat o Biblie nouă și am spus: „Doamne, Tu ești Dumnezeu și nu ești obligat să-mi spui ce faci, dar oare de ce mi-ai ascuns că o vei lua? Ca să nu mi se rupă inima de mila ei? Dacă acesta este motivul, vrei să mă mângâi puțin prin Cuvânt?” Am deschis Biblia la întâmplare, apoi am pus degetul pe pagină și am mers în jos oprindu-mă la un verset oarecare. Când am citit, am văzut câteva cuvinte care ieșeau în evidență: „...n-a murit, ci doarme!” (Matei 9.24). Vedeți?

Să nu credeți cumva că eu folosesc Biblia ca pe o planșetă de spiritism, pentru că noi nu obișnuim așa ceva, dar fiind foarte frământat m-am gândit că Dumnezeu mă va lăsa să văd ceva, ceea ce s-a și întâmplat.

Noaptea aceea a fost o noapte fără odihnă, iar cam pe la ora opt dimineața, sau poate mai târziu, am văzut niște copii care au venit înăuntru aducând cu ei alți copii infirmi (era o vedenie). Parcă era un loc plin numai cu copii nenorociți, iar în stânga și-n dreapta erau așezați oameni.

Apoi am văzut că era un fel de stadion cu partea din spate închisă, pentru ca oamenii să poată privi numai înainte. Eram îmbrăcat cu un costum albastru și mă gândeam: „Ce ciudat! Știu bine că sunt în camera mea de acasă și totuși stau aici îmbrăcat cu un costum albastru!” Și cum stăteam acolo conduceam cântarea: „Aduceți-i înăuntru!” și-i îndemnam pe toți să cânte:

„Aduceți-i înăuntru, aduceți-i înăuntru!

Aduceți pe cei micuți la Isus.

Aduceți-i înăuntru, aduceți-i înăuntru,

Din lumea plină de păcat!”

Apoi am văzut o doamnă care intrase prin spatele amfiteatrului. Știam că va veni, și în timp ce o urmăream cu privirea am continuat să cânt: „Aduceți-i înăuntru!” pentru că urma să mă rog pentru micuții aceia bolnavi și suferinzi.

Doamna s-a dus și a intrat într-un fel de separeu, ca cele de la teatru, un fel de loc rezervat pentru personalități (Cred că știți ce vreau să spun), și s-a așezat acolo. A privit o clipă spre cei aflați acolo, apoi și-a plecat capul. Am observat că era îmbrăcată mai demodat și nu-și ridica privirea deloc.

M-am dus să predic de la amvon și am privit din nou spre ea. Atunci am văzut că și-a ridicat privirea și s-a uitat la mine: era mama. S-a uitat la mine și mi-a zâmbit. Era tânără, cu adevărat tânără. Atunci s-a auzit un Glas ca de tunet, care a făcut să se zguduie locul acela și care mi-a zis: „Nu te îngrijora pentru ea, căci este așa cum arăta în anul 1906.”

După ce m-a părăsit vedenia, m-am uitat să văd cum era în 1906. În anul acela mama a fost mireasă; este anul în care s-a căsătorit cu tata, ceea ce înseamnă că acum este o parte din Mireasa lui Isus Hristos. Întotdeauna îmi va fi dor de mama, pentru că a fost o femeie dulce și bună cu noi toți.

Pot să-mi amintesc mâinile ei bătrâne și tremurânde, când Dolores a trebuit s-o ajute ca să poată lua Cina. Aceea a fost ultima dată când a venit în tabernacol, afară de ziua înmormântării.

Este ciudat că mama se ducea încet și imprevizibil, iar noi nu știam nimic despre aceasta. Dar când a venit fratele Neville, soția mea spune că mama s-a bucurat

foarte mult pentru că îi plăcea mult cum se ruga. De altfel spunea adevărul: „Vorbește atât de sincer de parcă vorbește cu Dumnezeu.”

Atunci l-a auzit rugându-se pentru ultima dată. Eu îmi țineam o mână pe capul ei, iar cu cealaltă îi țineam mâna, și chiar în timpul acela a fost chemată de Dumnezeu. Ea și-a întors fața spre mine și m-a privit, iar eu am știut că se duce, așa că am spus: „Dumnezeule Atotputernic, Îți încredințez sufletul ei.” În clipa următoare, prin cameră a trecut ceva ca un vânt și mama s-a dus să-L întâlnească pe Dumnezeu. Astfel, știu că în ziua aceea glorioasă o voi întâlni pe partea cealaltă, iar când o voi revedea va fi o femeie tânără.

Noi am știut-o ca o femeie bătrână, care tremura, dar atunci va fi din nou tânără. Mama a avut zece copii, iar în vremea aceea nu era ca astăzi: nu aveam lucrurile acestea moderne pentru că nu ne permiteam să le cumpărăm din lipsă de bani. Dacă năștea dimineața, după masa avea de spălat sau mai știu eu ce trebuia să facă, ori toate acestea au dărmănat-o.

Dar în Împărăția care vine nu va mai fi femeia care tremura, nici nu va mai avea mâinile cuprinse de paralizie, ci va fi o femeie tânără și frumoasă. Oh, cum m-a mângâiat Dumnezeu lăsându-mă să merg acolo chiar în clipa aceea! Și când totul s-a terminat, El mi-a dat acele cuvinte de mângâiere: vedenia pe care am avut-o cu ea.

Prieteni, când a ajuns în ceasul morții, am putut să văd puterea Evangheliei în care am crezut. Am văzut ce efect a avut asupra mamei, a soției și a fraților mei, de aceea știu ce înseamnă ca atunci când ajungi la capătul drumului să-L ai pe Dumnezeu de partea ta. Înseamnă ceva!

Prin harul lui Dumnezeu voi merge în orice colț al lumii, oriunde mă va trimite El, la orice făptură, și voi predica această Evanghelie care este puterea lui Dumnezeu pentru salvare.

Având-o pe ea, știm că atunci când viața aceasta ajunge la capăt, pe partea cealaltă vom avea o Viață, vom fi schimbați în oameni tineri și vom trăi din veșnicie în veșnicie în prezența Lui binecuvântată.

Nădejdea mea este că fiecare mamă scumpă de aici, fiecare tată, fiu sau fiică, va muri în Domnul, pentru că Cuvântul spune în Apocalipsa 14.13:

„Ferice de morții care mor în Domnul!” „Da”, zice Duhul, „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!”

Într-o zi glorioasă noi vom merge și ne vom întâlni cu ei pentru că, dacă n-ar fi așa, ar mai avea vreun rost să stăm în dimineața aceasta aici și să predicăm degeaba? Oh, prieteni, religia noastră nu este zadarnică; ea este puterea lui Dumnezeu încercată de testul acid al morții. Ce contează dacă suntem trecuți prin tot felul de încercări și suferințe, când știm că într-o zi ne vom întâlni cu Dumnezeu?

Aș vrea să vă anunț că deseară vom avea Cina. Este adevărat, frate Neville? („Da, așa este”).

M-am gândit la ceva pentru Cină, deoarece odată, un om sărac a luat taxiul și s-a dus cu el la biserică pentru că era Cina și fiind bolnav nu a putut merge pe jos. El avea un vecin batjocoritor, un om care nu-L cunoștea pe Dumnezeu, și el s-a dus a doua zi la fratele și l-a întrebat:

„Unde te-ai dus aseară cu taxiul?”

Omul acela sărac avea așa puțini bani că abia îi ajungeau de pâine, dar a răspuns:

„Biserica mea a avut Cina și m-am dus și eu.”

„Dar ce este Cina?” a întrebat vecinul.

„Pâinea și vinul Domnului.”

„Păi așa ceva am și eu. Am o tigaie plină cu pesmeți și un sfert de whisky.” Nu mult după aceea, bărbatul acela a suferit un atac de cord, iar acum este pe moarte. Vedeți?

Nu fiți niciodată batjocoritori și lipsiți de respect, ci respectați întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că nu știți când veți fi chemați să dați socoteală înaintea lui Dumnezeu.

Doresc să vin și eu deseară și aș vrea să ascult un predicator bun, ce zici, frate Neville? Dorința mea este să particip în fiecare seară când aveți Cina, pentru că știu că este datoria noastră s-o luăm de câte ori putem.

Vreau să dau fiecare strop de putere care mi-a mai rămas, pentru Împărăția lui Dumnezeu, ca să ajut orice suflet care poate fi salvat, fiindcă mă întreb ce m-aș fi făcut în dimineața aceasta dacă mama nu ar fi fost creștină și dacă n-aș avea nădejdea binecuvântată că ne vom revedea pe partea cealaltă?

Îmi amintesc ziua când am botezat-o în Numele lui Isus Hristos, în râu, puțin mai jos de casa mea. S-a întâmplat acum treizeci și unu de ani, dar o văd și acum cum a venit la mine și m-a îmbrățișat. Ce mult a însemnat aceasta pentru mine!

Îmi amintesc că am privit-o și i-am zis: „Mamă, într-o zi te vom pune într-un mormânt plin de noroi, dar cel ce crede și se botează va fi mântuit.” Mă gândesc că și dacă n-aș fi câștigat nici un alt suflet afară de cel al mamei mele, efortul mi-ar fi răsplătit de un milion de ori. Da, domnilor. Acesta este adevărul.

Am două texte din Scriptură. Mai întâi îl vom citi pe unul, iar după ce ne vom ruga îl vom citi și pe al doilea.

Dacă vreți să citiți împreună cu mine, deschideți Bibliile la primul capitol din Fapte. Am o mulțime de texte și notițe, dar voi încerca să nu vă țin prea mult.

Aș vrea să știți cu toții că eu nu vin aici doar ca să fiu văzut, nici pentru că aveți nevoie de un predicator, deoarece cred că păstorul nostru este unul din cei mai buni predicatori din țară, ci o fac pentru că simt că Dumnezeu mi-a pus pe inimă un mesaj care poate să-i ajute pe oameni. Astfel, împreună cu scumpul nostru păstor, ne punem timpul la dispoziția Duhului Sfânt pentru salvarea fiecărui suflet ce poate fi salvat.

În dimineața aceasta am venit aici pentru că am simțit că Duhul Sfânt mi-a dat un mesaj care poate fi de folos bisericii. Pentru aceasta vom citi din Fapte 1.1-11:

„Teofile, în cea dintâi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni,

de la început până în ziua în care S-a înălțat la cer, după ce, prin Duhul Sfânt, dăduse poruncile Sale apostolilor pe care-i alesese.

După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu.

Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, „pe care”, le-a zis El, „ați auzit-o de la Mine.”

Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.”

Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?”

El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile și soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.

Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.

După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor.

Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb,

Și au zis: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.”

Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Tatăl nostru ceresc, ne apropiem de Tine în Numele Domnului Isus, ca să-Ți mulțumim pentru tot ce ai făcut pentru noi și îndeosebi pentru siguranța binecuvântată care se odihnește în inimile noastre, că suntem salvați: salvați din moarte; salvați din iad; salvați din viața de păcat; salvați din lucrurile lumii, și că am fost chemați la marea Cină a nunții Fiului lui Dumnezeu. Oh, cât Te iubim

pentru aceasta, Doamne! Tată, Viața veșnică este mai importantă decât viața de aici, de aceea, în dimineața aceasta ne-am adunat să-Ți mărturisim acest lucru prin cântări și mulțumiri, și ca să predicăm Cuvântul Tău, prin care dorim să împărtășim nădejdea vieții veșnice și celor care poate nu Te cunosc.

Dorința și rugămintea noastră este ca această zi să fie una de îndurare pentru cei care nu Te cunosc, ca să vină să-și mărturisească păcatele și apoi să fie botezați chemând Numele Domnului Isus peste ei, pentru ca în felul acesta să fie ștersă toată vina lor. Te rugăm ca după aceea să-i umpli cu Duhul Sfânt, care este pecetea făgăduită de Tine.

Te rugăm să-Ți aduci aminte de toți cei ce sunt bolnavi, suferinzi și în nevoi, căci lumea este într-o mare strâmțorare. Aceasta se întâmplă din cauză că oamenii nu Ți se predau ca să Te aibă de partea lor când au nevoie de apărare și refugiu.

În dimineața aceasta ne gândim la vremurile biblice; căci întotdeauna când oamenii ajungeau în nevoi și dureri, trimiteai proroci, dar ei credeau că sunt niște nervoși. Poate chiar așa erau, dar cu toate acestea posedau Cuvântul Domnului. Oh, cât de multă nevoie avem de acest Cuvânt al Domnului, fiindcă ei ne-au spus mai dinainte ce se va întâmpla în timpul sfârșitului. Ajută-ne să privim la mărturia lor și apoi să purtăm și noi această mărturie în fața lumii.

Vindecă bolnavii care sunt în mijlocul nostru, fiindcă știm cu toții că un trup bolnav și istovit nu se poate bucura de binecuvântările lui Dumnezeu. Mai mult, ne dăm seama că Tu nu vrei să fim așa, adică bolnavi, obosiți și plini de slăbiciuni, ci ne vrei umpluți cu Duhul lui Dumnezeu.

Dă-ne aceasta, Doamne, în timp ce vom asculta mesajul Tău, căci Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Acum vom deschide din nou Cuvântul lui Dumnezeu și vom citi din Ioan 3.31-33:

„Cel ce vine din cer, este mai presus de toți cei ce sunt de pe pământ; cel ce este de pe pământ, este pământesc, și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer, este mai pe sus de toți.

El mărturisește ce a văzut și a auzit, și totuși nimeni nu primește mărturia Lui.

Cine primește mărturia Lui, adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul.”

Vreau să citesc încă o data versetul 33:

„Cine primește mărturia Lui, adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul.”

Ca titlu voi folosi cuvintele: „Mărturia unui martor adevărat!”

Motivul pentru care am citit aceste două texte diferite sunt cuvintele „martor” și „mărturie”. Înainte să poată deveni martor, o persoană trebuie să aibă o experiență. De exemplu, dacă ați fi chemați la Tribunal ca să depuneți mărturie într-un caz, ca să puteți fi martori trebuie să știți ceva despre acel lucru. Prin urmare, martorul este persoana care a văzut ceva, care știe adevărul și poate vorbi despre el. El nu poate spune: „Păi mi-a spus cineva despre aceasta!” ci trebuie să fi fost el însuși de față pentru că altfel vorbește despre altcineva care ar putea fi martor.

Privind viața noastră ne dăm seama că este foarte fragilă și că moartea este foarte aproape la fiecare pas pe care-l facem, așa că suntem conștienți că trebuie să ajungem într-un punct în care să fim absolut siguri că lucrul despre care vorbim este adevărat. Astfel, nu putem accepta ceva la voia întâmplării, ci trebuie să fim absolut siguri că este adevărul, pentru că nu știm ce fel de sfârșit vom avea.

Singurul punct în care sunt de acord cu gândirea calvinistă este că și eu cred că orice bărbat sau femeie cu mintea întregă știe că acesta este timpul cel mai potrivit pentru a-L accepta pe Domnul Isus și pentru a-ți pune lucrurile în ordine, deoarece nimeni nu știe când va ajunge la capătul drumului și nici cum. S-ar putea să ne îmbolnăvim la minte; sau am putea face o febră mare care să ne „coacă” creierul; sau am putea păși greșit chiar la capătul drumului, dar vedeți? Dacă ne-am ancorat deja viața în Hristos, indiferent ce boală ne va trânti sau în ce stare vom ajunge, lucrurile sunt puse în ordine. De ce aceasta? Pentru că suntem pecetluiți până în ziua răscumpărării noastre. Acest lucru ni-l spune Biblia în Efeseni 4.30: *„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți (nu pentru ziua morții ci) pentru ziua răscumpărării.”* Vedeți? După ce moartea și-a terminat treaba, voi sunteți încă pecetluiți.

În mintea oamenilor sunt o mulțime de întrebări, pe care le-am avut și eu, referitoare la cuvântul „mărturie”.

Cu câteva săptămâni în urmă, când mama era încă în viață și putea auzi, stăteam pe patul ei, eu de-o parte și sora mea de cealaltă. Ea ne-a privit și a zis: „primul și ultimul.”

Eu sunt întâiul născut, iar Dolores este ultima, în fața ei fiind nouă băieți.

Și mama a continuat:

„Bill, tu m-ai hrănit (cred că spunea aceasta din pricina slujbei mele) și ai avut grijă de mine, iar tu Dolores, m-ai iubit și m-ai ajutat în gospodărie și la spălat.

Tu Bill, m-ai condus la Hristos și ai vegheat să am statură duhovnicească, iar când am greșit nu ai ezitat să-mi arăți unde am procedat greșit, ca să mă corectezi.” Unii din băieți sunt bețivi, așa că i-am spus: „Mamă, toți ți-am frânt inima.” Dar ea mi-a răspuns:

„Bill, toate acestea întregesc marea roată.”

A spus aceasta pentru că știa că nu se va mai întoarce acasă, la 409 Maple, iar eu am continuat:

„Mamă, când eram doar un copil, am știut că există un Dumnezeu viu pentru că L-am văzut în diferite chipuri. Pe când locuiam la domnul Wathen, sus în Utica Pike, nu știam nimic despre biserică deși eram catolici. Dar când am crescut, am început să caut Adevărul. Astfel, am văzut că Biserica Catolică spune că Dumnezeu i-a dat ei puterea Sa și că tot ce face ea este bine. Apoi am aflat că sunt aproape nouă sute de organizații diferite, toate având aceeași pretenție.

Așadar, dacă Dumnezeu Și-a dat toată Autoritatea bisericii și a zis: „Puteți ignora Cuvântul Meu! Nu mai aveți nevoie de El pentru că este doar o istorie!” înseamnă că pot merge cum vor și să spună ce le place, pentru că nu contează ce spune Biblia ci doar ce zice biserica.”

Dar nu poate fi așa! Eu nu mă bazez pe nici o biserică pentru că Biserica Catolică învață un lucru, Biserica Luterană învață altceva; Biserica Metodistă spune că ambele sunt greșite și că ea este cea adevărată; Biserica Baptistă spune că ea este cea adevărată, la fel pretinzând toate cele nouă sute de organizații existente. Acesta este motivul pentru care nu-mi pot baza credința pe nici una din ele.”

Apoi am continuat: „Eu m-am dus și am citit Biblia, apoi am învățat exact cum au făcut-o apostolii, fără să schimb nimic. Astfel, unde au spus: „Te botez în Numele lui Isus Hristos...” am spus și eu: „Te botez în Numele lui Isus Hristos.” Dacă ei au vorbit despre botezul cu Duhul Sfânt, am vorbit și eu despre El, învățând la fel ca ei. Prin aceasta am obținut aceleași rezultate ca ei: Dumnezeul care a venit în mijlocul lor, vine și în mijlocul nostru și face aceleași lucrări ca atunci. De aceea, făgăduința Lui este valabilă și pentru noi, și anume că *„Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”* (Ioan 6.24), Cuvântul fiind Martorul lui Dumnezeu.

Dar sunt și alți martori pe care i-am putea cita în dimineața aceasta. Haideți să ne gândim la un copac. Să luăm o frunză, căci ea este ca o viață.

Dacă suntem născuți din nou, noi suntem o frunză din Pomul vieții. Toamna, viața se trage din frunzele copacului pentru că timpul ei s-a încheiat. Și când este părăsită de viață, frunza cade jos, este adevărat? Acesta este trupul pe care îl îngropăm, dar viața care era în acea frunză nu se pierde, ci se duce înapoi de unde a venit, adică în rădăcină și rămâne acolo până la primăvară. De ce se întâmplă aceasta? Pentru că toamna, pământul se îndepărtează de soare și urmează anotimpul rece, dar rădăcina păstrează viața frunzelor până când pământul se apropie din nou de soare, și atunci nu există nici o cale prin care să poți opri frunzele să vină înapoi. Da, imediat ce trece iarna ele vin înapoi.

Vedeți, copacul este un martor important care depune mărturie despre lucrarea lui Dumnezeu. De ce aceasta? Pentru că atunci când suntem în timpul vieții muritoare, ne creștem copiii și îi căsătorim ca să aducă la suprafață alte familii, viața aceasta fiind asemenea unui anotimp.

Dacă suntem născuți de sus, când timpul nostru aici se încheie, trupul se întoarce în țărâna din care a fost luat, în timp ce duhul se duce la Dumnezeu care l-a dat, fiind așteptat de un alt trup: de unul nemuritor.

Oh, și în ziua când Fiul lui Dumnezeu Se va ridica cu Vindecarea sub aripile Lui, va fi absolut imposibil ca acele trupuri să mai fie ținute în pământ! Ele vor ieși afară în strălucirea slavei Fiului lui Dumnezeu, pentru că și natura mărturisește despre aceasta.

Prieteni, dacă suntem creștini născuți din Duhul, moartea nu poate aduce decât biruință pentru noi, deoarece trupul acesta muritor peste care Satana are încă putere, va fi pus pentru o vreme în țărâna pământului, dar va veni timpul nemuririi și atunci trupurile noastre vor ieși afară în înviere, pentru marele Mileniu în care vor străluci în prezența slavei Lui.

Tot ce există pe pământ mărturisește despre aceasta. Astfel, soarele răsare dimineața în est, ca să arate începutul vieții, și apune seara în vest. Dimineața devreme, păsările se trezesc și încep să cânte bucuroase, iar noi ne simțim proaspeți și în putere, dar seara, când apune soarele suntem oboseți. Aceasta mărturisește că există o viață și o moarte; pentru că o zi se naște și alta se duce.

Când vine toamna, frunzele pomului se ofilesc și cad, iar seva se întoarce în rădăcină, de unde a venit. Primăvara ea merge sus și aduce la suprafață frunzele care țin umbră toată vara, apoi se întoarce în rădăcină și se odihnește până vine un alt anotimp.

Viața din micuța floare cade, iar sămânța ei se duce undeva unde noi nu știm. Toată pulpa acelei semințe putrezește în pământ, dar undeva este ascuns un germen care vine la viață în primăvară. Vedeți, și aceasta depune mărturie.

Eu am avut ocazia să călătoresc în multe țări din lume, am întâlnit o mulțime de religii și am ascultat nenumărate puncte de vedere, dar nici una din ele nu posedă nici măcar o fărâamă de adevăr. Singură religia creștină posedă Adevărul, toată natura și cerurile mărturisind despre naștere, moarte, îngropare și înviere.

Fiecare anotimp ne vorbește despre naștere, moarte, îngropare și înviere, așa că noi știm cu siguranță că acesta este adevărul. Totul mărturisește că baza creștinismului este Adevărul; mărturisește că există o Inteligență superioară care a făcut toate lucrurile cu un scop. Dumnezeu ar fi putut crea altfel pomii, dar i-a făcut așa cu un scop: ca să fie martorii Săi; ca să depună mărturie pentru El. Dumnezeu ar fi putut face copacii asemenea pietrelor, sau cum ar fi dorit El, dar i-a făcut așa ca să poată mărturisi pentru că sunt martorii Lui. Ei mărturisesc că toate celelalte religii sunt false și că numai credința în Isus Hristos este adevărată. Moartea, îngroparea și învierea mărturisesc că noi nu suntem morți pentru totdeauna, ci vom trăi din nou pentru că totul este dirijat de o Inteligență supremă.

Acesta este tabernacolul în care putem învăța ceea ce credem, și aceasta nu

pentru că am fi diferiți de ceilalți, ci pentru că credem că așa este corect.

Aș vrea să observați această Inteligență care ne vorbește despre harul pe care ni l-a dat Dumnezeu.

Ați văzut? Primul lucru este rădăcina; al doilea este tulpina, iar al treilea este rodul. Cu alte cuvinte avem: neprihănirea - rădăcina, sfințirea - tulpina și botezul Duhului Sfânt - rodul, sămânța originală. Sau: mesajul lui Luther, mesajul lui Wesley și restituirea Duhului Sfânt: neprihănirea, sfințirea și botezul Duhului Sfânt. Toate acestea mărturisesc cu privire la vederea noastră asupra Scripturii, iar eu mi-am notat o mulțime de versete care depun mărturie.

Privind lucrurile naturale vedem că ele mărturisesc despre lucrurile spirituale: rădăcina - neprihănirea; tulpina - sfințirea; rodul dat de rădăcină și tulpină - botezul cu Duhul Sfânt. Rădăcina a ieșit dintr-o altă rădăcină: sămânța care s-a dus în pământ a venit înapoi.

Noi am trecut prin epocile lui Luther și a lui Wesley, iar acum trăim în epoca restituirii, a Rusaliilor. Ce este aceasta? Aducerea înapoi a aceleiași Biserici, a aceleiași semințe care a fost plantată în ziua de Rusalii, iar natura mărturisește despre aceasta așa cum mărturisește despre moarte, îngropare și înviere.

Dacă privim în jur, peste tot Îl vedem pe Dumnezeu care mărturisește în fiecare zi. Și mă întreb: Cum este posibil să ne poticnim în lucruri atât de simple? Păi, fiecare pom ne predică; fiecare floare ne predică; fiecare grădină ne predică; întreaga natură ne predică. Dumnezeu este Dumnezeu, dar cu toate că vedem slava Lui, ne poticnim și schimbăm aceste lucruri întorcându-ne privirile de la lucrările Lui minunate la lucrurile pieritoare ale lumii, ca să satisfacem pofta care trăiește în noi prin duhul pe care-l lăsăm să ne stăpânească viețile. Oh, cum ar trebui să scăpăm de acel duh și să primim Duhul lui Dumnezeu!

În timpul cât am pregătit tema aceasta, mi-am notat o mulțime de martori și de mărturii, dar nu voi avea timp să mă opresc la toți. Dacă veți privi însă în jur, veți vedea că orice lucru creat de Dumnezeu mărturisește spre slava Lui. Totul, fiecare creație a lui Dumnezeu mărturisește despre El și despre scopul Lui, arătând spre marea Inteligență supremă.

Când am fost în munți, am privit molidul pitic, care crește cel mai sus și din care mănâncă oile sălbatice. Dacă mergi puțin mai jos, găsești o specie diferită de molid și mai jos, dai de pini. Urmează plopii tremurători, apoi tufișurile, ierburile și buruienile, iar jos de tot este deșertul în care nu găsești nimic. Fiecare din aceste plante, fiecare celulă din ele, mărturisește despre mediul în care trăiește; mărturisește că numai înțelepciunea lui Dumnezeu a putut crea asemenea lucruri.

Palmierii din Florida, stejarii din America Centrală și plopul tremurător din Munții Stâncoși, toate mărturisesc spre slava Dumnezeului celui Atotputernic.

Priviți marea când sunteți pe malul ei. Valurile lovesc malul cu atâta furie, se reped și sar asupra lui asemenea unui câine furios legat cu un lanț. Dacă ar putea, sunt sigur că ar scufunda lumea pentru că este obosită de păcatele ei, dar Dumnezeu a așezat pe bolta cerească un străjer: luna, și a hotărât hotarele peste care marea nu are voie să treacă. Străjerul pus de Dumnezeu veghează și noaptea asupra mării. Când acesta își întoarce fața spre El, fluxul se furișează spre mal, dar când luna își întoarce din nou fața spre ape, marea se retrage în reflux. Vedeți? Ea veghează la acele hotare pentru că Dumnezeu a pus-o străjer. Ce face prin aceasta? Mărturisește că Dumnezeul din Geneza este și astăzi Același. Sigur că da.

Am putea aminti și câțiva proroci din Vechiul Testament care au mărturisit despre nașterea lui Isus Hristos.

De exemplu, prorocul Isaia a spus cu sute de ani înainte că „*Un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat.*” (Isaia 9.6).

Cum era posibil ca un om născut din femeie să știe că se va întâmpla așa ceva? Cum a putut spune cu câteva sute de ani înainte că „*un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat...*”?

Isaia a spus și cum va fi numit: „*Îl vor numi: Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.*”

Fiind sub inspirație, Mica a spus și unde se va naște: „*Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși, din tine îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel.*” (Mica 5.2). Ce inspirație au primit acei proroci încât au putut spune totul atât de perfect? Ei nu au văzut doar că se va naște, ci și cum se va împlini acel lucru, de aceea au putut spune că se va întâmpla un lucru ciudat: „*...fecioara va naște un Fiu.*” (Isaia 7.14).

Ce putea să-l atingă pe un muritor și să-l facă să spună cu atâta exactitate ce are să se întâmple peste câteva sute de ani? Desigur, acest lucru putea fi făcut numai de o Ființă supremă, numai de Dumnezeul cel viu.

Dar prorocii au spus chiar și semnele și lucrările pe care le va face pentru a dovedi că El era Mesia cel așteptat. Au spus și că va fi respins, iar prin Duhul au răsunat cuvintele spuse de El când era pe cruce.

Cu sute de ani înainte de nașterea Lui, David a putut spune acele cuvinte prin inspirație; a putut să-L numească „Domnul meu”, prin Duhul. Vedeți? Nu David a spus acele cuvinte, ci Duhul Domnului prin David. Este o mare diferență între a spune David ceva și a spune Duhul prin David.

Este o mare diferență între Biserică și o biserică în Duhul.

Odată când a stat de vorbă cu fariseii, Isus a spus:

„Ce credeți voi despre Hristos? Al cui Fiu este?” „Al lui David”, I-au răspuns ei.

Și Isus le-a zis: „Cum atunci David, fiind insuflat de Duhul, Îl numește Domn, când zice: „Domnul a zis Domnului Meu: șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale!”?

Deci, dacă David Îl numește Domn, cum este El Fiul lui?”

Nimeni n-a putut răspunde un cuvânt, iar în ziua aceea, n-au mai îndrăznit să-l pună nici o întrebare.” (Matei 22.42-45).

Prin Duhul, David a putut spune în Psalmul 22 exact cuvintele pe care avea să le spună El pe cruce:

„Dumnezeule, Dumnezeule! Pentru ce M-ai părăsit?” (v.1), și: „...mi-au străpuns mâinile și picioarele: toate oasele aș putea să mi le număr.” (v. 16-17), iar Isaia a completat: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53.5).

Vedeți cât sunt de perfecte toate aceste prorocii? Nu a fost spus nici măcar un singur cuvânt care să nu se fi împlinit întocmai, iar ultimele șapte prorocii rostite cu privire la El, s-au împlinit în ultimele șapte ore de viață, pe cruce.

Oh, cum s-a împlinit fiecare Cuvânt! Nu a fost lăsată afară nici măcar o iotă.

Despre ce ne vorbește aceasta? Despre o Inteligență supremă, deoarece acei bărbați nu au spus de la ei acele cuvinte. Ei au fost inspirați de o Ființă supranaturală și astfel au mărturisit despre ceea ce urma să facă El, pentru ca

toate generațiile care aveau să vină, inclusiv noi, să putem vedea că Cuvântul Lui este Adevărul.

Toate aceste prorocii stau ca mărturie că Cuvântul Lui este Adevărul; că lucrările Lui sunt desăvârșite și se împlinesc la timp, fără să întârzie nici măcar un ceas.

Uneori ne gândim că El întârzie în împlinirea făgăduințelor Lui, dar după ce totul s-a încheiat, vedem că acele lucruri nu puteau veni mai repede, ci au venit exact la timp.

Chiar și astăzi când vedem sau auzim spunându-se aceste vedenii și prorocii, ne întrebăm când și cum se vor împlini, iar când vine timpul vedem că sunt perfecte și se împlinesc întocmai.

Cum m-aș fi gândit la mama mea bătrână și tremurătoare, dacă nu mi-ar fi dat El vedenia aceea în care mi-a arătat-o cum este acum? Îl slăvesc pe Domnul pentru că știu ca ea nu este moartă, ci doarme; pentru că știu că ea este în Hristos.

Deci Dumnezeu a spus totul mai dinainte.

Ultima dată când am fost la acest amvon, v-am spus că Domnul mi-a dat o vedenie în care mi-a arătat că voi merge în nord și că acolo se va întâmpla ceva. V-am spus că bărbații aceia mă vor întreba:

„Frate Branham, vrei să spui că vei împușca un urs grizzly argintiu aici, în zona aceasta? Păi, noi nu am văzut niciodată un asemenea urs prin părțile astea!”

Dar eu le-am răspuns: „Se va întâmpla întocmai cum a spus Domnul!”

Și exact așa a fost. De ce? Pentru că El dovedește că și astăzi este Același Dumnezeu viu și că toate făgăduințele Lui sunt adevărate.

Prieteni, Dumnezeu ne dă mărturii și ele sunt adevărate. El ne trimite martori, iar mărturia adusă de ei vorbește despre o Inteligență supremă care coordonează toate lucrurile.

Când a venit pe pământ Isus din Nazaret, toate lucrările Sale puternice mărturiseau cine este, de aceea nimeni n-ar fi trebuit să se îndoiască de El. Dar ei l-au zis:

„Tu care ești un Om, Te faci Dumnezeu?” Și El le-a răspuns: „Dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, pentru că ele sunt mărturia lui Dumnezeu care vă dovedește că sunt Cel ce spun că sunt.” (Ioan 10.33, 38 – parafrizare). „Dacă nu Mă credeți pe Mine”, spunea El „credeți semnele care Mă urmează. Oare nu chiar ele sunt lucrările pe care trebuia să le facă Mesia?” Ce era El? Un Martor care purta mărturia oricărui lucru pe care Îl făcea.

Priviți numai! Fratele Martei era de patru zile în mormânt; trupul lui intrase deja în putrefacție, iar viermii mișunau peste tot. Dar când a vorbit cu Isus, ea a zis:

„Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.”

Și El i-a spus: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”

„Da, Doamne, cred...” a răspuns ea.” (Ioan11.25-27).

Atunci Isus i-a spus: „Am să pun o mărturie prin care îți voi dovedi că Eu sunt Cel care ți-am spus că sunt. Îți voi dovedi că Eu sunt învierea și viața. Unde l-ați pus?”

Și Marta a zis: „Vino, Doamne, și vei vedea.”

Apoi, arătându-și partea umană, Isus a plâns, pentru că El plânge cu cei ce plâng, se bucură cu cei ce se bucură și biruiește cu cei ce sunt biruitori.

Când au ajuns la mormânt, ei au dat piatra de la intrare la o parte, iar El a strigat: „Lazăre, vino afară!” Și acel bărbat care fusese mort, a stat pe picioarele lui și a trăit mai departe fiind o mărturie vie că Isus spusese adevărul când zisese că este Fiul lui Dumnezeu.

El era mai mult decât Fiul lui Dumnezeu: era și Fiu și Dumnezeu; era Cortul lui Dumnezeu, pentru că numai Dumnezeu putea să cheme la viață un om mort de patru zile, iar lucrările pe care le făcea mărturiseau că fiecare Cuvânt pe care L-a spus era Adevărul. El era Dumnezeu, iar noi știm cu toții că acesta este adevărul, pentru că așa a spus.

Vedeți? Noi avem mărturia prorocilor, mărturia naturii și mărturia lui Isus, pentru că Dumnezeu nu S-a lăsat niciodată fără un martor, ci a avut întotdeauna martorii Săi.

Când era încă pe pământ, El a spus: „Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul (acest Martor veșnic și nemuritor), nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite.” (Ioan 16.7).

Fiind născut din femeie, El trebuia să moară asemenea oricărui muritor. Mai mult, trebuia să ia păcatele noastre asupra SA. Dar înainte de a pleca ne-a făgăduit un Martor, pe Duhul Sfânt. Aproape toți prorocii din vechime au vorbit despre acest martor care va veni în zilele din urmă: Duhul Sfânt. Prieteni, Duhul Sfânt este Martorul nostru; este Pecetea lui Dumnezeu; este legitimarea credinței adevărate; este manifestarea fiecărui Cuvânt vorbit de Dumnezeu. Amin.

El este Martorul care dovedește că Hristos trăiește, și pentru că trăiește El, vom trăi și noi.

Fiind vorba de un asemenea Martor care trebuia să vină în timpul din urmă ca să călăuzească Biserica, era normal ca Dumnezeu să îi anunțe venirea.

Astfel, toți prorocii au vorbit despre venirea Lui: a Duhului Sfânt.

Ioel, fiul lui Petuel, a vorbit despre aceasta cu opt secole înainte de venirea Lui, dar oamenii din timpul lui l-au considerat ieșit din minți. Totuși, El a spus în capitolul 2.28 al cărții sale că:

„În zilele din urmă voi turna Duhul Meu peste orice făptură: fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii.

Chiar și peste robi și peste roabe, voi turna Duhul Meu în zilele acelea.

Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ: sânge, foc și stâlpi de fum;

Soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.

Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (v.28-32).

Vedeți? Fiul lui Petuel a vorbit despre venirea acestui Martor măreț, cu opt sute de ani înainte de împlinire. Ce l-a mișcat atât de puternic pe acest bărbat, încât a putut privi peste vremuri și l-a văzut pe acest Martor venind la Biserica Sa din zilele din urmă?

Iov spunea în capitolul 14.1-2 că „omul născut din femeie are viața scurtă, dar plină de necazuri.

Se naște și este tăiat ca o floare; fuge și piere ca o umbră.” Cu toate acestea, Inteligența marelui și Atotputernicului Dumnezeu, poate rupe toate barierele timpului și să-i arate unui muritor slab tot ce se va întâmpla în viitor. Aleluia!

Dacă aceasta nu este o mărturie dată de Dumnezeu cel viu, care alta ar putea fi? Vă dați seama? Să spună înainte ca acel lucru să se întâmple! Să-l vadă și să vorbească despre el cu lux de amănunte, apoi totul să se împlinească întocmai. Dacă aceasta nu este o mărturie, care alta ar putea fi? Ce ar putea mărturisi mai clar că Dumnezeu este viu? Desigur, El este un Martor.

La șaptezeci și cinci de ani după Ioel, Isaia fiul lui Amoț, a prorocit și el despre acest Martor care urma să vină la Biserică.

Despre ce vorbesc eu? Despre un Martor adevărat, despre un Martor real, vestit prin natură, prin proroci și prin Biblie; despre un Martor care a venit jos exact în ziua când a fost făgăduit.

Cartea lui Isaia este o Biblie completă, cuprinzând în cele șaiszeci și șase de capitole ale ei, toate cele șaiszeci și șase de cărți ale Bibliei, de la Geneza la Apocalipsa. El a început cu creația din Geneza și a terminat cu Mileniul, spunând mai dinainte și

despre venirea Duhului Sfânt.

Haideți să deschidem la Isaia 28 și să vedem ce a spus acest bărbat despre venirea Duhului Sfânt. Să începem de la versetul 5:

„În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună strălucitoare (El vorbește despre ziua măreață în care urma să vină Martorul) și o podoabă măreață pentru rămășița poporului.”

Cine este cununa noastră? Duhul Sfânt. El va fi o cunună strălucitoare și o podoabă măreață.

Gândiți-vă la faptul că aceste lucruri au fost spuse cu șapte sute de ani înainte de a se întâmpla.

„...sau: un duh de dreptate pentru Cel ce șade pe scaunul de judecată (aceasta face El cu noi în atelier) și o putere pentru cei ce dau pe vrăjmaș înapoi la porțile lui.”

Pentru cei ce stau pentru El și cu El, acest mare Duh (Duhul Sfânt despre care a fost prorocit), va fi puterea și biruința lor în luptă. El este Puterea noastră, de aceea ne bazăm pe El, nu pe cultură, nici pe educație și nici pe lucrurile lumii, pentru că *„Lucrul acesta nu se va face nici prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, - zice Domnul oștirilor.”* (Zaharia 4.6).

Creștinul adevărat nu se bazează pe teologie, nici pe o denominațiune, ci pe Duhul Sfânt care este Puterea Lui, căci numai ajutorul Lui poate să-l învingă pe vrăjmaș.

„Dar și ei se clatină de vin și băuturile tari îi amețesc; preoții și prorocii sunt

îmbătați de băuturi tari, sunt stăpâniți de vin, au amețeli din pricina băuturilor tari (în engleză scrie: „au ieșit de pe cale din pricina băuturilor tari”); se clatină când prorocesc, se poticnesc când judecă.”

Cu alte cuvinte, ei nu mai cred în vedenii, iar când judecă spun: „Câtă vreme mergi la biserică, totul este în ordine.” Și cu ce ne-am ales? Cu o grămadă de băutori.

Priviți ce a spus profetul în continuare, căci aceasta este mărturia lui Dumnezeu:

„Toate mesele sunt pline de vărsături murdare, și nu mai este nici un loc curat.”

Vă dați seama? Nu este nici un loc curat. Păi, se adună împreună bețivi și curve, iau o felie de pâine, o taie bucățele și iau „cina”. Curați și necurați împreună: toate mesele lor fiind pline de vărsături.

„Ei zic: „Pe cine vrea el să învețe înțelepciunea? Cui vrea să dea învățătură?” Cum ar putea s-o facă astăzi când au propriile lor experiențe teologice și se bazează numai pe ele? Ei nu vor să se întoarcă la Cuvântul lui Dumnezeu, ci spun:

„Oh, dar lucrurile acestea au fost pentru un alt timp; astăzi suntem într-o altă generație!”

„Mesele lor sunt pline de vărsături.”

Ascultați ce spune acest profet inspirat de Inteligența supremă a lui Dumnezeu:

„...Unor copii înțărcați de curând, luați de la țâță? (nu copiii bisericii). Căci dă învățătură peste învățătură...”

Isaia vorbește acum despre Cuvânt. Nu spuneți: „Tată, Fiu și Duh Sfânt” atunci când scrie: „Numele lui Isus Hristos!”

Nu spuneți: „Să ne strângem mâinile”, atunci când scrie „nașterea din nou!”

„...învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo.” –

Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină (în engleză: „în alte limbi”) va vorbi acestui popor Domnul.”

El îmi zicea: „Iată odihna...”

Ce ziceți de aceasta, fraților adventiști care țineți ziua a șaptea?

„Iată odihna: lăsați pe cel ostenit că se odihnească; iată locul de odihnă!”

Oh, Dumnezeule, dă-ne bărbați care să stea la poartă și să mărturisească aceasta!

„...Iată locul de odihnă!” Dar ei n-au vrut să asculte!”

Vedeți? Ei au dat din cap, au râs, au batjocorit și au mers mai departe, dar Isaia a prorocit și a spus clar: „El va trimite Duhul Sfânt, care va fi o cunună de slavă pentru Biserică și putere pentru cei ce stau la poartă.” (parafrizare).

Cum putem recunoaște că este Duhul?

„Căci prin buze bâlbâitoare și în alte limbi, voi vorbi acestui popor; acesta fiind locul de odihnă.”

Cu toate acestea, ei au vrut să aibă propriile denomițiuni și organizații, s-au dus mai departe cu învățăturile lor și s-au amestecat cu lumea și plăcerile ei. Ei nu sunt născuți din nou pentru că și-au întors fața de la Adevăr, merg după lucrurile lumii și fac din casa Domnului o urâciune și o murdărie, ținând în ea dansuri și petreceri la care participă femeii îmbrăcate indecent, cu părul tăiat și machiate, așa cum a spus Biblia. Citiți capitolele 3 și 5 din Isaia și veți vedea că totul este întocmai cum scrie acolo. Citiți-le să vedeți ce s-a spus că vor face femeile în zilele din urmă, căci mărturia lui Dumnezeu este adevărată.

Ei se încred în deșteptăciunea lumii, în loc să se încreadă în Puterea lui Dumnezeu care-i poate salva.

Mai am notate și mărturiile altor proroci ai Domnului, dar mă voi opri la Ioan Botezătorul, la acel prinț printre profeți, care s-a ridicat când Isus avea treizeci de ani. Toți oamenii au știut că el era un profet venit de la Dumnezeu, cel ce mergea înaintea venirii lui Hristos, asemenea profetului care va merge înaintea venirii Lui și în zilele din urmă, așa cum s-a profețit.

Isus a zis, referindu-se la Ioan: „Ce ați ieșit să vedeți în pustie? O trestie clătinată de vânt? (Spunea aceasta pentru că fusese respins de toate organizațiile).

Dacă nu, atunci ce ați ieșit să vedeți? (Ați ieșit cumva să vedeți ceva demnitari care-l însoțesc, sau poate vreun psiholog care să-l sfătuiască cum să se îmbrace sau cum să vorbească? Ați venit să vedeți din aceia care sărută copiii, stau în palate și vorbesc în școli publice? Aceia nu sunt niște luptători în linia întâi și nu știu să mânuiască Sabia cu două tăișuri).

Și Isus a continuat: „Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun. Și mai

mult decât un proroc;

Căci el este acela despre care s-a scris:

„Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care îți va pregăti calea înaintea Ta.”
(Matei 11.7-10).

Priviți-l pe acest mare prinț care a venit cu o piele de oaie înfășurată în jurul trupului și se hrănea cu ierburile pădurii. Aleluia! El nu venea cu experiența seminarului teologic în spatele său, ci cu una supranaturală pentru că vorbise cu Dumnezeu și fusese născut pentru un scop divin.

Cuvântul a spus mai dinainte că va veni, iar când s-a împlinit vremea, a pășit pe malul Iordanului cu picioarele în noroi și a zis: *„Pui de năpârци, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?”*

Să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: „Avem ca tată pe Avraam!” Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam.” (Matei 3.7,9).

Acel prinț al profeților, care a avut harul de a-L prezenta pe Mesia, a văzut semnul Lui, L-a recunoscut și a fost martorul Lui atunci când Lumina a venit din cer peste El. Și ce a spus Ioan despre Isus? Iată mărturia aceluia mare proroc:

„Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-L duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.

Acela Își are lopata în mână, își va curăța cu desăvârșire aria și își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge.” (Matei 3.11-12).

Vedeți? Ioan a prorocit despre venirea Martorului pentru Biserică, adică a Duhului Sfânt când a zis: „Eu vă botez spre pocăință, căci aceasta este însărcinarea mea.” Aleluia!

„Prin botezul cu apă, eu mărturisesc că Cel ce vine după mine va trimite Ceva și mai mare; va trimite un Martor, pe Duhul Sfânt. El este Cel care vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.

Aleluia! Martorul lui Dumnezeu va înlătura apartenența la o biserică și vă va da o mărturie, pentru că vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.

El își are lopata în mână și va curăța cu desăvârșire aria, iar securea a fost înfiptă în rădăcina pomilor; așa că orice pom care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc. Pocăiți-vă deci și fiți gata, pentru că ceasul este aici!”

După cei trei ani în care a profețit, Domnul Isus Și-a încheiat slujba pe pământ și a spus:

„Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul (Duhul Sfânt), nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite.” (Ioan 16.7).

„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu voi fi cu voi până la sfârșitul veacului.” (Ioan 14.19 și Matei 28.20).

În Luca 24.49, El le-a spus ucenicilor Săi: „...*voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu. Voi trimite făgăduința despre care a vorbit Isaia; făgăduința despre care a vorbit Ioel; făgăduința despre care au vorbit toți prorocii, dar rămâneți în cetate până veți primi o putere de sus.*”

Opriți propovăduirea, opriți cântatul și nu mai faceți nimic altceva, ci duceți-vă în Ierusalim și *așteptați până veți fi umpluți cu putere de sus!*”

Ce martor trebuiau să aștepte ei? Le-a spus cumva Isus: „Așteptați în Ierusalim până vă completați cei douăzeci de ani de seminar?” sau: „Așteptați până primiți diploma de expert în artă?” sau: „Așteptați până învățați să vorbiți și alte limbi, căci altfel cum veți vorbi oamenilor dacă sunteți chemați pe câmpul misiunii?” Nu despre așa ceva era vorba! Lăsați doar puterea de sus să vină și El se va îngriji de restul. Voi *„așteptați până veți fi umpluți cu putere de sus.”*

Oh, Dumnezeule, de ce nu pot vedea oamenii lucrul acesta? Ei nu trebuie să adere la biserici, ci trebuie să aștepte o putere pentru că Isus a spus clar: „Așteptați până veți fi umpluți cu putere de sus, căci vi-l voi trimite. El este făgăduința lui Dumnezeu, de aceea Îl voi trimite. Și când va veni, va purta mărturia, pentru că nu va vorbi despre El, ci despre Mine.” Amin.

Priviți ce va face Martorul când va veni:

„El vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” (Ioan 14.26).

Vedeți? El nu vă va aminti ceva de la seminar, ci *„vă va aduce aminte tot ce v-am spus Eu”*, adică cuvintele lui Dumnezeu.

Uitați experiențele voastre de la seminar și atunci veți primi aceste lucruri: cuvintele Mele pe care vi le va aminti. Dar Martorul va mai face ceva atunci când va veni: *„vă va descoperi lucrurile viitoare.”* (Ioan 16.13).

Acesta este Martorul adevărat al lui Dumnezeu, iar El va aduce înapoi Evanghelia lui Hristos. Chiar dacă timp de două mii de ani a fost pusă deoparte și înlocuită cu

teologiile omenești, când va veni Martorul o va aduce înapoi. Și nu va face numai atât, ci va vorbi și despre lucrurile care vor veni. El va vorbi prin buze bâlbâitoare și în limbi străine și va face tot ceea ce a făgăduit Dumnezeu cu privire la El, pentru că Isus a spus: „...*voi trimite peste voi făgăduința Tatălui.*”

Ce au spus ucenicii după ce L-au primit în ziua de rusalii? „Noi suntem martorii Lui; suntem martori că s-au împlinit toate lucrurile despre care a vorbit El.” Oh, Doamne!

Această mă face să mă simt cu adevărat bine.

Ei spuneau: „Noi suntem martorii Lui, iar pentru aceasta nu avem nevoie de nici o diplomă.”

Ce erau ei? Prozeiți. Unii dintre ei fuseseră evrei renumiți, țepeni și scrobiți, dar Dumnezeu a luat toate acestea de la ei.

Priviți-l pe Simon Petru, care se realizase prin propriile puteri și se gândea că este atât de corect încât nu ar mânca nimic necurat.

Dar ce părere aveți despre Pavel, care prigonea bisericile creștine de pretutindeni? Ce s-a întâmplat cu el când s-a întâlnit cu Martorul, cu Duhul Sfânt, pe drumul Damascului? A devenit un martor, iar într-o zi a stat în fața lui Festus și i-a zis: „*Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea, pe care ei o numesc partidă...*” (Fapte 24.14). Toți acești bărbați au putut spune: „Noi suntem martorii Lui.”

Noi am văzut că au fost trei mărturii clare cu privire la trimiterea acestui Martor. Mai întâi, a fost cuvântul prorocilor din vechime, care au spus că în zilele din urmă Dumnezeu va trimite Duhul Său peste oameni. Apoi, Dumnezeu a împlinit acea

făgăduință, dovedind că cuvântul profeților era adevărat: „*Voi turna Duhul Meu peste orice făptură... Ei vor avea buze bâlbâitoare și vor vorbi în alte limbi acestui popor.*”

Toate aceste lucruri s-au împlinit întocmai la Rusalii, iar oamenii nu le-au putut tăgădui.

Altă mărturie a fost adusă de oamenii care mărturiseau: „S-a întâmplat ceva. Stăteam ascuns în odaie pentru că îmi era rușine. El a plecat și îmi era rușine să spun că sunt cu grupul acela de oameni.” Aceasta este și problema bisericilor de astăzi. Se tem că se va face prea multă dezordine; se tem că se va întâmpla ceva rău, dar ele au nevoie de o altă Cincizecime, de o umplere a Duhului Sfânt.

După revărsarea Duhului, ei spuneau fără teamă: „Noi suntem martorii Lui pentru că am fost umpluți cu El.” Petru s-a ridicat și a spus:

„Bărbați iudei, și voi toți care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta, și ascultați cuvintele mele!

Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi.

Ci este ce a fost spus prin prorocul Ioel:

„În zilele din urmă, zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri!”

„Noi, cei care stăm în fața voastră suntem o mărturie că aceste cuvinte sunt

adevărate, pentru că tocmai am fost umpluți.” (Fapte 2,14-17 – parafrizare).

Aceasta ne trebuie, fraților! Aceasta îi trebuie bisericii; aceasta le trebuie celor o sută șaptezeci de milioane de creștini declarați: încă o Cincizecime. Noi nu avem nevoie să mergem la studii timp de douăzeci și cinci de ani, ci ne trebuie o umplere cu Duhul Sfânt; ne trebuie acel Martor înăuntrul nostru, pentru ca El să poarte în noi mărturia învierii lui Isus Hristos și a Cuvântului lui Dumnezeu.

Ioan stătea pe Insula Patmos din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus Hristos. Vedeți? Acolo era împlinit Cuvântul profeților; acolo erau oameni care purtau aceeași mărturie; și acolo era însuși Duhul Sfânt. Vedeți? Trei mărturii. Prin aceasta este împlinită cerința Bibliei, care spune: *„Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori.”* (2Corinteni 13.1).

Acolo era împlinit Cuvântul vestit prin proroci; acolo erau oameni care mărturiseau: „Oh, cu mine s-a întâmplat ceva, pentru că nu mă mai tem de moarte; nu mă mai tem de nimic. Mi s-a întâmplat ceva, pentru că am uitat toată teologia și celelalte lucruri, și ascultați-mă bine: *Oamenii aceștia nu sunt beți!*” Totuși își pierduseră controlul pentru că erau beți de Duhul.

Aceasta ne trebuie și nouă: un grup de oameni sănătoși și simțitori, care să meargă înaintea lui Dumnezeu și să spună:

„Doamne, noi nu vrem să fim doar niște membri ai bisericii, ci dorim să fim martorii Tăi! Revarsă Duhul Tău peste noi și îngăduie-ne să depunem mărturie pentru Tine!”

Vedeți? Aceasta ne trebuie; aceasta îi lipsește bisericii, care a ajuns într-o stare avansată de anemie din cauză că a respins Sângele lui Isus Hristos.

Oh, iar Duhul Sfânt lucra împreună cu ei și mărturisea El însuși că acela era Adevărul, așa că oamenii nu puteau spune nimic împotriva; nu puteau nega mărturia lor. Acei bărbați nu au mers la școală să primească o educație mai înaltă, ci erau neînvățați, neștiutori de carte; erau pescari și țărani, erau oameni simpli, iar Biblia spune că Îl ascultau cu plăcere pe Isus. Vedeți? Nu celebritățile, ci oamenii simpli.

Și pentru că L-au ascultat, într-o zi au putut spune: „Noi am primit Ceva și suntem martorii Lui deși abia ne cunoaștem propria limbă.”

La rândul lor, cei care-i auzeau vorbind se întrebau: „Toți aceștia nu sunt galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecareia dintre noi în limba noastră, în care ne-am născut?” (Fapte 2.7-8).

Oamenii aceia simpli mărturiseau că Dumnezeu își împlinise făgăduința și Îl trimisese pe Duhul Sfânt întocmai cum spusese:

„Voi turna din Duhul Meu peste orice făptură”, și: „prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și în alte limbi, voi vorbi acestui popor. Iată odihna!”

Vedeți? Un Martor care purta mărturia. Amin.

Erau trei martori. Care? Natura, Cuvântul profeților, adică Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că bărbații aceia nu au vorbit cuvântul lor, ci au rostit Cuvântul Domnului, și Duhul Sfânt.

Așa cum stau aici, mă uit la un doctor care a venit din Norvegia ca să se facă rugăciune pentru el.

Aseară ne-am retras și am discutat în particular, iar el mi-a zis:

„Frate Branham, aștept să văd ce-ți va spune Domnul.”

Și Duhul Sfânt a venit, s-a dus în urmă, prin toată viața lui, și i-a descoperit ce s-a întâmplat la un moment dat. Ce era aceasta? Duhul lui Dumnezeu pune mărturie.

S-ar putea ca printre noi să fie și un bărbat din biserica fratelui Palmer. El devenise confuz și nu știa ce să facă într-o problemă, așa că fratele Palmer mi-a scris o scrisoare și mi-a spus: „Frate Branham, știi că ești într-o perioadă foarte obositoare, dar când vei putea, te rog să-ți amintești și de fratele cutare, pentru că este un om cumsecade.”

Apoi l-am trimis pe fratele aici și am avut o discuție împreună. Dar înainte să poată spune ceva, Dumnezeu l-a atins, a adus la suprafață problema pe care o avea și a rezolvat-o. Desigur, fratele s-a bucurat nespus, iar lacrimile îi curgeau pe obraji. De ce aceasta? Pentru că Dumnezeu purta mărturia Sa. Prin William Branham? Nu, domnilor, ci prin Duhul Sfânt (Amin), căci El este Martorul Lui.

Bărbatul acela micuț care stă acolo este fratele Higginbotham. El a slujit în biserica de aici ca diacon, iar când timpul lui de slujire s-a încheiat, a devenit un mădular loial.

Azi dimineață, fratele s-a ridicat în picioare și a început să vorbească în limbi. Ce a spus Duhul Sfânt când a dat tălmăcirea?

„Eu l-am uns pe slujitorul Meu și l-am trimis să aducă lucrurile pe care trebuie să le știți.”

Când l-am văzut stând aici cu capul plecat și rostind acele cuvinte, mi-am înăbușit cu greu lacrimile ce erau gata să curgă. Eu nu discutasesem cu el și cu nimeni altcineva despre ceea ce voiam să vorbesc astăzi, pentru că m-am dus direct la amvon, dar Duhul cunoaște toate lucrurile, de aceea le-a spus oamenilor să se pună în ordine pentru acest Cuvânt. „Eu vă voi vorbi prin el”, spunea Duhul. „L-am trimis la multe națiuni și popoare cu același mesaj, iar în dimineața aceasta vi-l va vorbi vouă. Luați aminte la El, pentru că Eu l-am uns și l-am trimis!”

Oh, Dumnezeule! Ce este aceasta? Duhul Sfânt, adevăratul Martor al lui Dumnezeu; divinitatea locuind în om. Aleluia!

Biserică, acesta este motivul pentru care nu pot accepta că dovada botezului cu Duhul Sfânt este tremuratul, strigatul, vorbirea în limbi sau orice altă senzație pe care ar putea s-o aibă un om. Toate acestea sunt în ordine, nu am nimic împotriva lor, dar diavolul le poate imita pe toate.

Duhul Sfânt este însă divinitatea, este Dumnezeu în oameni. El este mai mult decât o senzație; este mai mult decât vorbirea în limbi; este mai mult decât strigatul; este mai mult decât mersul la biserică; este Dumnezeu trăind în oameni; este divinitatea. Atunci când Dumnezeu locuiește într-o persoană, dacă acel om spune ceva, este ca și cum ar vorbi Dumnezeu. Înțelegeți?

Așa a ieșit afară biserica primară și tot așa trebuie să iasă Biserica lui Isus Hristos.

Oh, cât de mult se deosebesc bisericile de astăzi de Biserica aceea! Cât de mult ne-am îndepărtat de acele lucruri începând din secolul II d. Hr. când a început organizarea denominațională; când s-a ridicat catolicismul și a făcut prima organizație, învățând filozofiile omenești în locul Cuvântului.

Astăzi sunt o mulțime de oameni buni care merg la biserică. Ascultați-mă cu atenție, pentru că aceasta a spus fratele Higginbotham azi dimineață, și nu el ci

Duhul Sfânt prin el.

Noi suntem oameni buni. Ne alăturăm bisericii și vrem să fim cât se poate de drăguți și de iubitori; vrem să fim foarte amabili și să nu rănim pe nimeni. Vrem să îl „fabricăm” pe Hristos, dar El nu poate fi fabricat. Aleluia! Oh, de mi-ar pune Dumnezeu cuvintele potrivite pe buze ca să puteți înțelege ce vreau să spun!

O oaie nu trebuie rugată să aibă lână. Ea nu trebuie rugată să fabrice niște lână anul acesta; o face pur și simplu pentru că este oaie. Ea nu va spune niciodată: „Cred că sunt oaie, așa că trebuie să mă grăbesc să produc niște lână pentru stăpânul meu.” Ea nu trebuie să-și facă griji pentru aceasta, pentru că fiind oaie, cu siguranță va produce lână. Vedeți? Ea nu trebuie să fabrice lână, ci o produce de la sine.

Așa este și cu creștinii. Voi nu trebuie să vă „fabricați” o evlavie personală: „Sunt creștin, deci nu trebuie să mai fac asta sau cealaltă!” Oh, frate, dacă cineva gândește așa înseamnă că încearcă să se salveze singur chiar dacă este sincer.

Problema este că amvoanele sunt slabe; școlile sunt slabe; seminarele sunt slabe. De ce? Pentru că se învață teologie omenească, nu Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, dacă întrebi pe cineva: „Ești creștin?” îți răspunde: „Oh, eu sunt metodist!” „Ești creștin?” „Oh, eu sunt baptist!” Aceasta este „puterea” creștinătății de astăzi. Ce diferență este între „puterea” aceasta și cea a bisericii primare!

Prieteni, ei nu aveau nici unul din aceste lucruri, ci au fost umpluți cu puterea Duhului Sfânt care i-a eliberat din păcat și i-a scăpat de moarte. Creștinii primari nu erau organizați, iar în inimile lor ardea o asemenea dragoste pentru Dumnezeu, încât au fost gata să meargă la moarte pentru El.

Fiica mea, Becky, mi-a citit aseară o carte intitulată „Gladiatorii”. Îmi pare rău că nu-mi mai amintesc numele aceluia tânăr creștin care a fost trimis în arenă să lupte

ca gladiator. Oamenii se adunau și priveau cu plăcere luptele gladiatorilor, pentru că luptau pe viață și pe moarte deși Dumnezeu este împotriva uciderii.

Unul din primele semne ale creștinismului a fost refuzul de a ucide. Așa este. Dar un om poate fi ucis în mai multe feluri: cu un cuțit, cu o armă sau vorbind pur și simplu împotriva lui.

Tânărul gladiator creștin a fost trimis în arenă să lupte împotriva unui leu, iar prin puterea pe care a primit-o de la Dumnezeu a reușit să-lucidă doar cu un cuțit. Imediat publicul s-a ridicat în picioare și l-a aplaudat.

Au dat drumul la un alt leu, dar tânărul l-a ucis și pe acela; iar în final au adus un păgân african mare și puternic. Creștinul a trebuit să lupte cu el, ceea ce a și făcut, și a reușit să-l pună jos, după care a privit spre împărat.

Africanul i-a zis: „Omoară-mă repede ca să nu sufăr! Nu mă chinui ci omoară-mă cât mai repede!” dar creștinul și-a aruncat sabia, și-a dat armura jos, a pășit înaintea tribunei în care se afla împăratul și a spus: „Împărate, eu sunt creștin, iar Domnul și Mântuitorul meu îmi interzice să iau viața acestui om. Pot ucide o fiară sălbatică dar nu pot lua viața fratelui meu! Deci, refuz să-lucid pe omul acesta!”

Împăratul Romei și ceilalți demnitari s-au ridicat în picioare și au spus: „Tu, un gladiator, un sclav, refuzi să te supui Romei?” după care i-au zis africanului: „Ridică-te, ia sabia și omoară-l tu!” Omul acela a sărit imediat în picioare, a luat sabia creștinului și s-a apropiat de el. Creștinul și-a desfăcut brațele larg, iar păgânul l-a străpuns drept în inimă. Pe când sângele îi umplea plămâni, tânărul a căzut în genunchi și a strigat: „Doamne Isuse, primește sufletul meu!”

Oh, noi vorbim de suferințe din pricina numelui lui Isus Hristos! Cum va fi mărturia voastră pe lângă cea a unui creștin ca acesta?

„Oh, credința părinților noștri încă este vie.

În ciuda închisorii, flăcărilor și săbiei.”

Prieteni, acei creștini Îl mărturiseau pe Hristos chiar dacă acest lucru îi costa propria viață! De ce făceau aceasta? Pentru că ei au primit Martorul lui Dumnezeu; L-au primit pe Duhul Sfânt și au fost umpluți cu puterea Lui care a îndepărtat teama de moarte. Privindu-l pe acel tânăr, demnitarii și poporul roman au putut să-și dea seama că oamenii aceia posedau Ceva.

Dar ce au făcut mai târziu? S-au organizat și i-au împins pe oameni spre un creștinism lipsit de Martorul lui Dumnezeu. Acolo sunt astăzi luteranii, bapțiștii, prezbiterienii și foarte mulți din așa zișii pentecostali. Noi pornim pe calea aceasta și mergem pe ea fără să primim Martorul lui Dumnezeu; fără să Îl primim pe Duhul Sfânt care este Martorul nostru. Da, domnilor.

Cât de diferite sunt bisericile de astăzi! Ele spun: „Dacă vii la noi este în ordine!” O zicală veche spune: „Când un om merge la biserică își pune o haină nouă”, ceea ce este adevărat, „dar când este umplut cu acest Martor, El va pune un om nou într-o haină.” Vedeți? El nu pune o haină nouă pe om, ci pune un om nou în haină.

Prieteni, ceea ce ne trebuie astăzi sunt oameni noi. Da, ne trebuie ceva diferit.

Biserica de astăzi încearcă să se salveze prin propriile ei fapte bune. Astfel, adesea poți auzi: „Oh, eu sunt creștin, de aceea trebuie să fiu blând; trebuie să fac asta sau cealaltă.”

Aceasta făceau cei din biserică primară? Nicidecum! Ei au așteptat. Desigur. Ei nu au încercat să se schimbe singuri, ci L-au așteptat pe Dumnezeu să vină și să-i schimbe din farisei în martorii Săi.

Aceasta ne trebuie și nouă astăzi: să-L așteptăm pe Duhul Sfânt, Martorul lui Dumnezeu, să vină și să ne schimbe dintr-o grămadă de farisei reci și țepeni în martori ai învierii lui Isus Hristos. Amin.

Bisericile de astăzi au clădiri mari, care valorează milioane de dolari, pentru că noi ne cheltuim banii cu astfel de lucruri. O mișcare pentecostală de aici din Missouri, a pus în bătaie șase milioane de dolari pentru un teren. Ei fac aceasta în timp ce spun: „Venirea Domnului este aproape!”

Pentecostalii vin de pe la colțurile străzilor și își fac cele mai mari clădiri, apoi obțin cei mai educați predicatori. Urmarea? Se îndepărtează tot mai mult de umplerea cu Duhul Sfânt și de puterea Lui.

Ei încearcă să-și îngroașe rândurile cu metodiști și au aderat la aceste ligi mari, dar prin aceasta își neagă categoric poziția în Evanghelie. De ce? Pentru că s-au organizat și aparțin Consiliului Bisericilor. Ce rușine! Ce urât este să faci așa ceva când te afli în mijlocul unei lumi muribunde și mâncată de comunism! Și vă spun: comunismul s-a format din pricina slăbiciunii creștinismului, a așa zisului creștinism.

Ce ocazie are Biserica Dumnezeului celui viu de astăzi să se ridice în picioare, cu mărturia botezului cu Duhul Sfânt și să scuture această lume!

În Ieremia 42 vedem că ei treceau printr-un timp asemănător cu acesta. Toate celebritățile, ofițerii și ceilalți, se temeau că împăratul Babilonului va veni și-i va birui, pentru că nu au luat aminte la cele spuse de proroci. Ca să arate că sunt religioși, ei l-au chemat pe Ieremia ca să vadă ce le va spune, deși credeau că este nebun. L-au adus din pustie și probabil avea doar o pătură înfășurată în jurul trupului său, iar părul îi atârna pe față, un sălbatic care se hrănea cu ierburi și cu ce se mai găsea prin pustie. Când l-au văzut, l-au întrebat: „Profetule, care este voia Domnului cu privire la noi? Spune-ne ce să facem și vom asculta de Domnul, fie că ne va vorbi de bine, fie că va vorbi de rău!”

„Bine”, a răspuns Ieremia, „Îl voi întreba pe Domnul pentru voi.” Astfel, a plecat și a așteptat zece zile până când i-a vorbit Domnul, apoi s-a întors, i-a chemat pe toți și le-a zis: „L-am primit pe „Așa vorbește Domnul!” Aleluia!

„Ascultați: voi vă temeți de împăratul Babilonului...” Vedeți? Așa cum ne temem noi de Rusia.

„Sunteți gata să fugiți în Egipt pentru că știți că el vine.” Așa facem și noi: mergem dintr-un oraș în altul și săpăm tot felul de adăposturi ca să scăpăm de bombele atomice. Dar la ce bun toate acestea? Scăpați-vă de povara păcatului pentru că numai așa veți putea fi izbăviți!

Și Ieremia a spus: „Dacă vă veți întoarce la Dumnezeu; dacă îi veți da Lui inimile voastre, dacă veți ține poruncile Lui și veți face tot ce este bine, nu trebuie să vă temeți de împăratul Babilonului!”

Dar știți ce au răspuns când au auzit acele cuvinte? „Ai prorocit minciuni! Noi mergem în Egipt!” După ce au nesocotit sfatul Domnului și au plecat în Egipt, Domnul l-a trimis pe Ieremia la ei. El a luat niște pietre mari și le-a ascuns în lutul cuptorului de cărămizi, care se afla la intrarea casei lui Faraon, apoi le-a zis: „*Așa vorbește Domnul: Robul Meu Nebucadnețar va veni chiar aici, vă va birui și toți veți muri uciși de sabie!*”

Fraților, nu există nici o altă cale de scăpare din fața osândeii care-i așteaptă pe oameni, decât o pocăință de modă veche trimisă de Duhul Sfânt.

Eu nu am nimic împotriva fraților mei, ci vorbesc în dreptul meu, dar noi suntem evangheliști. Billy Graham este un mare evanghelist, și la fel Oral Roberts și toți ceilalți. Noi îi apreciem pe toți, dar problema este că nu mai avem nevoie de evangheliști. De ce spun aceasta? Pentru că ei fac o organizare politică și îi adună laolaltă pe metodiști, bapțiști și pentecostali, și toate acestea doar cu scopul de a

arăta tuturor cât de puternici pot fi și cât de mulți oameni pot atrage de partea lor.

Dar nu de aceasta avem nevoie, fraților, ci avem nevoie să Îl așteptăm pe Dumnezeu până vine Duhul Sfânt cu putere și eliberare, pentru că avem nevoie de salvare nu de mai mulți evangheliști.

„Cine ești tu munte mare, înaintea lui Zorobabel? Te voi preface în loc șes, zice Domnul.” (Zaharia 4.7).

„Stați în țară! Așa este.

Ce ne trebuie nouă astăzi este o trezire ca în zilele mișcării lui Wesley, când oamenii cădeau jos sub cercetare și plâneau chiar și prin magazine; localurile și barurile s-au închis iar oamenii alergau la rugăciune. De așa ceva avem nevoie și noi astăzi.

Nu trebuie să adunați câte o sută cincizeci de mii, cum au făcut ei zilele trecute când ziceau: „Trăiască Maria!” în timp ce alții spuneau altceva, o rugăciune scurtă, iar când totul este gata merg afară și participă la o băutură socială. Aceasta nu mai este o zi de rugăciune, dar noi avem nevoie de o zi de plâns și bocet; de așteptare până când Dumnezeu trimite Duhul Sfânt, Martorul Său. Nu ne trebuie o cochilie goală, nici o denominațiune goală, ci avem nevoie să locuim divinitatea în noi.

Isus a spus în Marcu 16 că atunci când va veni Duhul Sfânt, El va mărturisi în fiecare generație, până la sfârșit.

El a spus: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură... Iată semnele care-i vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci...”

Cât va fi cu noi acest Martor? Până la sfârșit. Cu cine? Cu toți cei ce cred din fiecare generație.

„În Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;

vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” Amin.

Isus a spus că Duhul Sfânt pe care-L va trimite, va fi Martor din generație în generație, până la sfârșit. Dacă a spus așa, înseamnă că noi suntem martorii Lui. Amin. Da, noi cei care am primit Duhul Lui suntem martorii Săi.

Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește că în zilele din urmă va fi un timp de cădere, iar biserica va fi rece, formală și fără putere. Aceasta este epoca în care trăim. O biserică fără putere, *„având doar o formă de evlavie, dar tăgăduind puterea.”* (2 Timotei 3.5).

El a dat un semn și a spus că în timpul acela se va ridica un om care se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu și că acela va conduce lumea. (2 Tesaloniceni 2.3-4). Cât de perfecte sunt aceste lucruri! Cât de desăvârșit este Cuvântul lui Dumnezeu!

Când împăratul Nebucadnețar a visat acel vis, când a văzut acel chip, Daniel s-a dus și i l-a tălmăcit, spunând că acelea sunt împărățiile lumii începând cu Babilonul, apoi Medo-persanii, grecii și la sfârșit va fi împărăția romană. Tot ce a spus el s-a împlinit întocmai: ele au venit exact în ordinea spusă de Duhul și s-au prăbușit la timpul spus de El.

Prieteni, Cuvântul lui Dumnezeu este un Martor adevărat, iar El a spus că în zilele din urmă vor veni vremuri grele: națiunile vor fi lovite de tot felul de nenorociri, iar

oamenii vor fi plini de teamă și se vor depărta tot mai mult de biserică. Se vor ridica oameni care se vor da mari demnitari, cu putere în biserică, care vor avea o formă de evlavie dar vor tăgădui puterea lui Dumnezeu.

El a spus că biserica va ajunge în acea stare rea, iar noi suntem martori că Cuvântul lui Dumnezeu este împlinit pentru că fiecare organizație este exact în starea vestită.

Provoc pe oricine să-mi arate o singură organizație care este în clocot pentru Dumnezeu, umplută cu Duhul Sfânt și urmată de semnele făgăduite de El. Arătați-mi numai una!

Vedeți? Nu există așa ceva. Toți sunt fără putere, sunt morți. Dar El a făgăduit că în ziua aceea, adică astăzi, va fi o Biserică adevărată, o turmă mică, o rămășiță; va fi un popor care-L va cunoaște pe Domnul cum spune profetul, pentru că „*spre seară se va arăta lumina.*” (Zaharia 14.7). Aceste cuvinte au fost spuse de Martorul lui Dumnezeu prin profetul Său. Ce este Lumina de seară? Exact aceeași Lumină care s-a arătat dimineața.

Prorocul a spus: „Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte; dar spre seară se va arăta lumina.”

..... El a spus că în timpul din urmă se va ridica un profet care conform Maleahi 4.6, le va profeti oamenilor să se întoarcă înapoi la credința părinților de la Cincizecime.

Înapoi la original! Înapoi la Biblie! Ieșiți din mijlocul organizațiilor și denominațiilor, depărtați-vă de ele și întoarceți-vă la credința Bisericii primare! Întoarceți-vă la adevărata Cincizecime, la adevărata umplere a Duhului Sfânt, la adevărata putere a lui Dumnezeu!

Prieteni, Cuvântul mărturisește că se va întâmpla acest lucru: „spre seară va fi lumină”. Lumina de seară a venit și ne-a arătat că Dumnezeu și Hristos sunt una. Martorul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt însuși, a venit să locuiască în noi, dar El nu se va afilia la nici o organizație. Voi nu Îl veți putea organiza niciodată pentru că El este Dumnezeu.

Atunci ce este de făcut? Înapoi la începuturi; înapoi la original! Dacă veți face aceasta, veți proceda la fel ca apostolii.

Atunci botezul se va face la fel cum l-au făcut ei; veți învăța despre Duhul Sfânt la fel ca ei și veți sta departe de organizații, cum au stat și ei. Vă veți aduna într-o încăpăre mică, la fel ca ei, și veți sta sfinți și curați, umpluți cu Duhul Sfânt, ca ei. Veți fi fără teamă, ca ei, și vă vor urma aceleași lucrări care i-au urmat și pe ei, pentru că Lumina serii va străluci peste voi. Dumnezeu va trimite un glas care va face chemarea afară.

Astăzi noi avem tot felul de martori: avem martori metodiști; avem martori baptiști; avem martori prezbiterieni; avem martori catolici.

Dacă va fi cu voia Domnului, duminica viitoare voi predica despre cele patru stadii diferite ale bisericii.

Noi avem tot felul de martori, dar există un singur Martor adevărat. Natura mărturisește și astăzi că El este și rămâne același Dumnezeu neschimbător, care procedează la fel ca atunci când a creat primul copac. Este adevărat? (Amin).

Prorocii sunt martorii lui Dumnezeu din vechime. Ei aveau Cuvântul lui Dumnezeu și tot ce spuneau se împlinea întocmai.

Domnul a spus: „Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui

„Într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis. Dacă ceea ce spune el, se împlinește, să-l ascultați!” (Numeri 12.6 – parafrizare).

Dumnezeu face aceleași lucruri și astăzi, iar noi le vedem împlinindu-se sub ochii noștri.

El a spus că va veni Lumina de seară și atunci va avea loc o întoarcere la original, pentru că prorocul a spus: „Înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată, care va arde ca un cuptor, voi trimite pe cineva care va întoarce credința copiilor la părinții lor.” (Maleahi 4.5-6 – parafrizare).

Privind în jur, vedem că peste tot sunt numai bombe atomice, iar Rusia a reușit să fabrice bombe care sunt de cincizeci de ori mai puternice decât bomba aruncată la Hiroshima. Nu-i de mirare că Japonia strigă după pace și dezarmare, căci la Hiroshima distrugerea a fost atât de mare încât pe o distanță de câteva sute de mile, le-au ars ochii și limbile în gură stând încă în picioare.

Dar curând va veni rândul Americii! Știind aceasta, vă spun că este timpul să ne desprindem de lucrurile lumii.

„Și unde vei cădea, frate Branham?”

Înapoi în brațele lui Dumnezeu. Așa este.

Lăsați-L pe Duhul Sfânt să poarte mărturia, pentru că El este Martorul lui Dumnezeu. Noi credem că Cuvântul este Adevărul, pentru că putem vedea aceasta cu ochii noștri.

Vedem împlinirea a ceea ce s-a profețit cu privire la timpul din urmă; vedem cum

copacul poartă mărturia Lui; vedem cum florile poartă mărturia Lui; vedem cum Cuvântul lui Dumnezeu poartă mărturia; vedem cum Duhul Lui poartă mărturia.

„Și atunci ce trebuie să facem, frate Branham?”

Desprindeți-vă de lume! Desprindeți-vă de lucrurile în care sunteți prinși. Retrageți-vă în brațele lui Dumnezeu și spuneți: „Doamne, umple-mă cu Martorul Tău! Lasă ca Duhul Tău să fie Călăuza mea ca să nu mai spun toată ziua: „Sunt creștin, deci nu mai trebuie să fac asta sau cealaltă, pentru că nu-i place Domnului!” Fă să fiu atât de umplut cu Duhul Sfânt, încât sufletul meu să nu poată sta liniștit!”

Poate ziceți: „Mă tem de fanatism!”

Să nu vă temeți, pentru că dacă vă lăsați în brațele Lui, acolo nu va fi nici un pic de fanatism.

În zilele trezirii lui Wesley, cineva i-a zis acelui mare bărbat: „Ai o grămadă de fanatism în jurul tău!”

Prieteni, singurele cuvinte pe care le-a spus el, au fost: „Liniștiți-vă și lăsați-L pe Duhul Sfânt să lucreze în felul Lui.”

Și știți ce s-a întâmplat? Între ei nu s-a strecurat nici măcar o fărâmă de fanatism, ci au fost născuți cu adevărat din Duhul. Oh, Dumnezeule, trimite și peste această biserică mică o trezire a Duhului Sfânt! Trimite-o peste acești oameni care așteaptă. Fă așa cum spune cântarea pe care o cântăm adesea:

„Ei erau în odaia de sus, Erau toți într-un gând,

Când Duhul Sfânt a coborât

Acesta a fost promis de Domnul nostru.

Oh, Doamne, trimite puterea Ta chiar acum!

Da, Doamne, trimite puterea Ta chiar acum

Și botează pe fiecare din ei.”

Dumnezeule Tată, eu am în locul acesta două fete și doi băieți, de aceea Te rog să trimiți puterea Ta peste ei.

În locul acesta sunt și alți oameni care au venit cu copiii lor, de aceea trimite și peste ei această putere!

Aici stau mame și tați care, dacă ar trebui să treacă Iordanul astăzi, ar face-o singuri pentru că nu sunt pregătiți.

Oh, Dumnezeule, fă ca atunci când vor ajunge în apropierea malului, când ultima suflare de viață este gata să-i părăsească, când vor ajunge la acele ape periculoase, să fie ancorați de Hristos, pentru ca El să-i țină și să-i treacă cu bine dincolo.

Îndură-Te Doamne, și ai milă de noi toți. Iartă-ne păcatele și umple-ne cu Duhul Sfânt, ca să nu mai fim mulțumiți cu simpla apartenență la o biserică și să nu mai încercăm să fim creștini, nici să nu mai facem eforturi încercând să „fabricăm” ceva zicând: „Păi eu merg la biserică, iar oamenii de acolo doresc să mă port ca

un creștin. Nu mai am voie să fac asta și cealaltă pentru că sunt creștin.”

O, h Dumnezeule, ajută-ne să ne depărtăm de această stare de fariseu fățarnic. Ajută-i pe acești oameni să înțeleagă ce vreau să spun, pentru că nu găsesc cuvinte mai potrivite.

Noi nu vrem să fim niște fățarnici, nici creștini „fabricați”, de aceea Te rugăm să ne umpli cu divinitatea; umple-ne cu puterea Ta astfel ca sufletele noastre să ajungă în clocot, iar tăria noastră, cuvintele noastre și mărturia noastră să fie numai și numai Dumnezeu. Atunci diavolii se vor cutremura; lumea se va zgudui și se va cutremura sub acest impact, pentru că:

„Cei ce Îl vor aștepta pe Domnul își vor înnoi puterea.

Ei vor urca sus, ca pe aripile unui vultur

Vor alerga și nu vor fi istoviți,

Vor umbla și nu vor cădea.

:/O, învață-mă, Doamne:/ să aștept.

Învață-mă să aștept când inimile sunt în flăcări

Să-mi umilesc mândria chemând Numele Tău,

Să-mi țin credința înnoită și ochii la Tine.”

Doamne, ajută-mă să fiu așa cum vrei Tu! În dimineața aceasta ajută-ne să îți închinăm aceste trupuri fragile, aceste corturi de carne păcătoasă la care ne gândim atât de mult și pentru care muncim din greu ca să le ținem bine, într-un loc confortabil, în case frumoase și sunt purtate cu mașini luxoase.

O, h Dumnezeule, iartă-ne pentru că ne ațintim privirile spre aceste lucruri și ni-i luăm de la marea răscumpărare pe care ne-ai dat-o. Ajută-ne să punem deoparte toate aceste lucruri pe care știm bine că le vom lăsa aici, și să căutăm comoara cerească, pe Duhul Sfânt, pe Martorul adevărat al lui Dumnezeu.

Succesul nu poartă niciodată mărturia lui Dumnezeu, dar Duhul Sfânt o face. Ce importanță are faptul că denomi-națiunea sau biserica noastră crește? Ce contează că avem mulți membri, că mâncăm bine, că ne îmbrăcăm frumos și conducem mașini luxoase, dacă trebuie să le lăsăm pe toate aici?

La ce i-a folosit mamei mele alergătura de o viață? O, Doamne, îmi dau seama că toate acestea nu valorează nimic.

Ajută-ne să ne ținem ochii ațintiți spre Isus, spre Duhul Sfânt și să-L lăsăm să vină în inimile noastre ca să fim martorii Tăi. Ajută-ne să fim în clocot și să purtăm mărturia Ta.

Aici se află o mulțime de batiste trimise de cei bolnavi și suferinzi. Fie ca Dumnezeul care mi-a dat acest Mesaj, Dumnezeul care a vorbit prin fratele Higginbotham, Dumnezeul care arată aceste vedenii, să vină și să confirme Cuvântul vestit.

Prin credință, provoc orice diavol să-și mute „munții” din locul acesta! Cine ești tu munte al bolii să stai înaintea Domnului? Te vei face șes! Cine ești tu râule sau moarte care stai înaintea lui Dumnezeu? Deschide calea că venim! Deschide calea pentru că noi mergem spre Țara făgăduită!

Doamne, vindecă-i pe toți bolnavii prezenți în locul acesta!

Cine ești tu boală, cine te crezi? Cine te crezi, Satan? Orice pretenție a ta a fost anulată pe Calvar, de aceea nu mai ai nici un drept! Ca Trup umplut cu Duhul Sfânt, ca slujitor al Său, Te provocăm în Numele lui Isus Hristos să ieși din oamenii aceștia și să-i eliberezi de orice duh de boală cu care i-ai legat!

Doamne, Tu ai spus: „Vorbește și nu te îndoii, căci dacă vei face aceasta, vei primi tot ceea ce vei cere.” Cine a spus aceasta? Martorul lui Dumnezeu, iar în dimineața aceasta, eu port mărturia Lui că acest Cuvânt este Adevărul, de aceea: Părăsește-i! Părăsește-i, Satană!

Orice persoană bolnavă poate fi vindecată chiar acum. Tot ce vă trebuie este credința adevărată! Nu o speranță, ci credința deplină că Dumnezeu care a spus aceste cuvinte le poate împlini.

Doamne, umple-i cu credință! Umples-i cu Duhul Sfânt și fă-i martorii Tăi, pentru că dorim cu toții să fim martorii Tăi. Dorim să fim martori adevărați și să spunem tuturor că Tu ești viu.

În seara aceasta ne vom apropia de Cina Domnului, de aceea Te rugăm Dumnezeule, să cureți inimile noastre păcătoase, căci strig pentru mine și pentru această biserică.

Doamne, noi nu suntem vrednici pentru că suntem oameni slabi; suntem o biserică slabă, pentru că nu am făcut lucrurile pe care am pretins că le putem face și nu L-am lăsat pe Duhul Sfânt să ia totul de la noi. Suntem păcătoși, Doamne, și vrem să-Ți spunem că mai avem încă îndoieli și temeri...

- Amin -